— Ἄ! εἶπεν ὁ γέρων.

— Φαίνεται πῶς τοῦτο σοῦ φαίνεται παράξενο...

— Ἐμέ;... καὶ γιατί;... δὲν εἶναι φυσικὸ ἕνας πατέρας νἀγαπᾷ τὴ θυγατέρα του;

— Καὶ μάλιστα μία τέτοια θυγατέρα! Ἄ! ὁ ἄνδρας τῆς δεσποινίδας Μαγδαληνῆς θὰ ἦναι πολὺ εὐτυχισμένος!

— Ὁ ἄνδρας της;

—Θέλω νὰ πῶ αὐτὸς ὁποῦθὰν τὴν πάρῃ . . . τὸ ἴδιο εἶναι. . . διότι οἱ γάμοι θὰ γίνουν τώρα γλήγορα, ἂν δὲν ἔγιναν, διότι λείπω τώρα τέσσαρους μήναις.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ γαμβρός;

— Ἕνας νέος ἀπὸ τὰ περίχωρα... ἕνας ἄρχοντας ... ἰδιοκτήτης. . . ὡραῖος νέος, εὐγενής, χωρὶς περηφάνεια! Εἰς τὴν πίστι μου, ἀξίζει τὴν εὐτυχία του.

— Δὲν μοῦπες τὄνομά του.

— Ἔχεις δίκηο. . . Εἶναι ὁ ὑποκόμης Λουκιανὸς Βιλλεδιού.

Ὁ γέρων ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ὁ Νικόλας ἠτένισεν αὐτὸν ἔκθαμβος.

— Τί ἔχεις;... τὸν ἠρώτησε... Ὑποφέρνεις συχνὰ ἀπὸ αὐτό;

— Δὲν ἐπαράκουσα; ἐψιθύρισεν ὁ γέρων. Τί ὄνομα εἶπες;

— Ὁ ὑποκόμης Λουκιανὸς Βιλλεδιού.

— Παιδὶ ἑνὸς κάποιου Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, ὁποῦ ἤτανε φίλος τοῦ κόμητος Δεβεζαί;

— Ἀκριβῶς. Ὁ πατέρας του ἐπνίγηκε 'ς τὸ Λείγηρα, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. . . ἤτανε, θυμοῦμαι, μία διαολεμένη νυχτιά, ὁποῦ ἡ βρονταὶς ἐχαλούσανε τὸν κόσμο... ἀκόμα μοῦ φαίνεται πῶς ταὶς ἀκούω.

— Καὶ εἶπες πῶς τὸ παιδὶ ἐκείνου τοῦ κυρίου Βιλλεδιοὺ πέρνει τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Δεβεζαί;

— Τὸ εἶπα καὶ τὸ λέω.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος.

— Καὶ ὁ κόμης Δεβεζαὶ συμφωνεῖ εἰς αὐτὸν τὸν γάμο;

—Ὄχι μονάχα συμφωνεῖ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπιθυμεῖ, ὅσο δὲν ἐπιθύμησε ποτέ του πρᾶμμα 'ς τὸν κόσμο.

Ὁ γέρων ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισεν:

— Εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον

— Ναί.

— Καὶ διατί;

Ὁ γέρων δὲν ἀπήντησεν· ἀλλ' ἐβυθίσθη αὖθις ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ, ἥτις δυσηρέστει, φαίνεται, τὸν πλανόδιον ἔμπορον, δι' ὃ καὶ διέκοψεν αὐτήν, εἰπών:

— Μόνον ἕνα πρᾶμμα θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμον, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτε... ἔπειτα εἶναι μονάχα λόγια.

— Ἕνα πρᾶμμα; . . . ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ὁ γέρων, ρίψας ἐπὶ τοῦ Νικόλα μακρὸν καὶ ἐπίμονον βλέμμα . . . Ἕνα πρᾶμμα;... Τί;

— Ἡ μεγάλη ἀγάπη ὁποῦ ἔχει διὰ τὸν ὑποκόμητα Λουκιανὸν ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα Καλλιουέ.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ ἄγνωστος . . . Ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ ἀγαπάει τὸν ὑποκόμητα Βιλλεδιού;

— Εἶναι βεβαιότατον· εἶπανε πολλὰ δι' αὐτὸν τὸν ἔρωτα. Ὅλοι ἔλεγαν πῶς ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα ἐτρελλαινότουνε διὰ τὸν κύριον Λουκιανόν, καὶ ὅτι ὅπου ἐτοῦτος ἐπήγαινε, ἀπάνταινε πάντοτε κ' ἐκείνην.

— Ἔλεγαν αὐτό;

— Καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν ἦταν ψεύματα. Τώρα, ἐπειδὴ καὶ ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα εἶναι εὔμορφη, ὅσον καὶ ἡ δεσποινίδα Μαγδαληνή, πλούσια δὲ τὸ ἴδιο, ἢ καὶ περισσότερον ἀπὸ αὐτήν, ἐφοβόντανε μὴ μὲ τὸν καιρὸ ὁ κύριος Λουκιανὸς ἤθελε τὴν ἐρωτευθῇ . . . ἀλλὰ ἐτοῦτο δὲν ἐσυνέβηκε.

— Ὥστε ὁ νέος ὑποκόμης ἐπεριφρόνησε τὸν ἔρωτα τῆς δεσποινίδος Καλλιουέ;

— Φαίνεται πῶς ἔκαμε ὅτι δὲν τὸν ἐκατάλαβε. Καὶ αὐτὸ ἐννοεῖται εὔκολα. Ὅταν ἕνας λατρεύῃ τόσο πολὺ μία, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ρίξῃ τὰ 'μάτια του καὶ 'ς ἄλλη, ἂν δὲν ἦναι ἕνας πλάνος, ἕνας ἀχρεῖος, ἕνας γυναικᾶς, ἕνας χαλασμένος, ἕνας ἄτιμος, ἕνας ἀπαταιῶνας . . . καὶ ὁ κύριος Λουκιανὸς δὲν εἶναι τέτοιος.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Μετὰ τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν φύλλου διανέμεται καὶ ἀγγελία τῆς **Γῆς τῆς Δουλείας**, τοῦ πλήρους περιγραφῶν τοῦ βίου τῶν ἀγρίων λαῶν μυθιστορήματος τοῦ διασήμου ἐξερευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς Στάνλεϋ. Συνιστῶμεν θερμῶς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ περιέργου τούτου βιβλίου, καθόσον εἶνε ἔργον πλῆρες ἐξαισίων καὶ μεγαλοπρεπῶν εἰκόνων, καὶ πιστῶν περιγραφῶν τῶν παρθένων τῆς Ἀφρικῆς δασῶν. Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ συγγράμματος τούτου ἀσμένως παρεχώρησεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὁ μεταφραστὴς αὐτοῦ κ. Γ. Ἀδρακτᾶς, καταχωρίζομεν δὲ κατωτέρω τοῦτο, χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, οἵτινες, πεποίθαμεν, προθύμως θέλουσι σπεύσει ν' ἀποκτήσωσι τὴν ὅσον οὔπω ἐκδοθησομένην **Γῆν τῆς Δουλείας**.

Σ. τ. Δ.

Ε. ΣΤΑΝΛΕΥ

Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

(**Ἀπόσπασμα**).

Ἕκαστος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του.

Ὅτε ὁ Σελὶμ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ πατρός του, εὗρεν αὐτὸν γράφοντα ὑπὸ τὸ φῶς λαμπτῆρος. Τὸ ὕφος του ἦτο σοβαρὸν καὶ ἀποφασιστικόν· ἐμειδίασε μόλα ταῦτα, ὡς εἶδε τὸν υἱόν του· ἀλλὰ τὸ μειδίαμά του ἐνεῖχέ τι τὸ ἀντιφατικόν. Ἔθηκε τὸν χάρτην κατὰ μέρος καὶ εἶπεν: «Ἔγραφα πρὸς τοὺς φίλους μου εἰς Ζανζιβάρην. Τοῖς λέγω δὲ τὸν νέον δρόμον, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοί μου ἐπιμένουν ν' ἀκολουθήσωμε, καὶ τοῖς δίδω τὰς ὁδηγίας μου διὰ τὰ πράγματά μου. Ἂν τυχὸν μοῦ συμβῇ τίποτε, πρέπει νὰ ἠξεύρῃς ὅτι ἔχεις ἕνα θεῖον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σὲ φυλάξῃ. Ἂς εἶναι καὶ ἀδελφός μου, πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος δόλιος καὶ πανοῦργος. Ἂν 'πέθαινα, θὰ ἐζητοῦσε νὰ σὲ βλάψῃ· σὲ συμβουλεύω νὰ φυλάγησαι ἀπ' αὐτόν.

— Καὶ γιατὶ θὰ ἤθελε νὰ μὲ βλάψῃ, πατέρα; ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸν ἔβλαψα οὔτε μὲ λόγια οὔτε μὲ ἔργα.

— Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲν ξέρεις πόση κακία ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον. Ὁ θεῖός σου εἶναι φυλάργυρος καὶ θὰ ἥρπαζε τὴν κληρονομίαν σου, ἂν ἠμποροῦσε· εἶναι κακὸς καὶ ξέρω πῶς θὰ προσπαθήσῃ νὰ σὲ βλάψῃ κρυφά. Ἔχω πενῆντα χιλιάδες δολλάρια εἰς κτήματα καὶ σκλάβους· ἂν ἀποθάνω, εἶνε ὅλα δικά σου. Μόνον ὅταν ἡ μητέρα σου καὶ σὺ ἀποθάνετε, θὰ τὰ πάρῃ ὁ Ρασίδ . . . Ἔχω ἀκόμη ἄλλο ἕνα νὰ σοῦ εἰπῶ. Γνωρίζεις τὴν Λεϊλᾶ;

— Τὴν κόρη τοῦ Χαμίς; ἠρώτησεν ὁ Σελίμ.

— Αὐτήν.

— Βεβαίως τὴν γνωρίζω. Δὲν ἐπαίζαμε μαζῆ, ὅταν εἴμαστε μικρά;

— Καλά, εἶπεν ὁ Ἀμίρ. Ἡ Λεϊλᾶ, ἡ κόρη τοῦ Χαμίς, εἶναι ἡ ἀρραβωνιαστική σου· ταὶς συμφωνίαις τῆς ἐκάμαμε ὁ Χαμὶς καὶ ἐγώ. Ἐὰν εἰς τὴν ἐπιστροφήν μου πάθω δυστύχημά τι, ἐσὺ δὲ ἦσαι αὐτεξούσιος, θὰ ὑπάγῃς νὰ εὕρῃς τὸν Χαμίς, ἤ, ἂν δὲν εἶναι αὐτός, κάνέναν ἀπὸ τοὺς 'δικούς του, καὶ θὰ πάρῃς τὴν γυναῖκά σου κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς φυλῆς σου. Ἐὰν ἔκαμα τὴν ἐκλογὴν ἐκ τῶν προτέρων, τὸ ἔκαμα διὰ νὰ μὴ σ' ἀφήσω νὰ ὑπάγῃς, ὅπως οἱ διεφθαρμένοι Ἄραβες τῆς Ζανζιβάρης, νὰ πάρῃς γυναῖκα ξένην εἰς τὴν φυλὴν καὶ μάλιστα εἰς τὸ γένος μας, καὶ ν' ἀτιμάσῃς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου Ὀσμάν. Οἱ συγγενεῖς μας εἶνε ὑπερήφανοι καὶ κατάγονται ἀπὸ τὸ καλήτερο Ἀραβικὸ αἷμα, δὲν θὰ ἐσέβοντο δὲ τὴν μνήμην μου, ἂν ἐγὼ παρέλειπον νὰ σ' ὑπενθυμίσω τὸ καθῆκόν σου πρὸς ἐμένα καὶ πρὸς τὴν φυλήν, ἡ ὁποία τόσον ἀγάπησε τὸν πατέρα μου Ὀσμάν. Γράψε τοὺς λόγους μου εἰς τὸν νοῦν σου καὶ ἄκουσέ με. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ἀκούω, πατέρα, ἀπήντησεν ὁ Σελὶμ μετὰ σοβαρότητος.

— Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῇς. Τὰ γράμματα αὐτὰ θά τα δώσω εἰς δύο ὑπηρέτας μου, οἱ ὁποῖοι θ' ἀναχωρήσουν αὔριο γιὰ τὴν Ζανζιβάρη καὶ θὰ τὰ δώσουν εἰς τὸν Ἰμάν. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ ἀπὸ κακό, καὶ νὰ μᾶς διαφυλάγῃ ὅλους.»

Ὁ Σελὶμ ἐχαιρέτησε τὸν πατέρα του καὶ ἐπορεύθη νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕπνον τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀθωότητος.

*
* *

Τὴν αὐγήν, αἱ σάλπιγγες τῶν ὁδηγῶν ἑκάστου καραβανίου ἐσήμαναν τὴν ἐξέγερσιν καὶ ἤγγειλαν ἕκαστος νὰ ἑτοιμασθῇ διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ὁ τόπος, δι' οὗ τὸ καραβάνιον ἐβάδιζεν, ἦτο πλήρης γηλόφων, καὶ λόφων ὑψηλῶν κωνικοῦ σχήματος, τῶν ὁποίων αἱ ὑπώρειαι ἦσαν κεκαλυμμέναι ὑπὸ τοπείων, ἐν οἷς μικρὰ δάση, ὑπὸ τὰς σκιὰς